

Uit aarde en vuur

Met de transformatie door het vuur wordt de natuur van de klei binnengebracht in onze cultuur.

De wijze waarop kunstenaars met dit materiaal omgaan en de manier waarop je de natuur kan benaderen vertonen veel gelijkenissen en parallellen. Je kan de klei helemaal wegstoppen onder het deken van glazuur zonder dat er nog sprake is van een eigen aard van het materiaal. Je kan de klei helemaal naar je hand zetten en jezelf meester noemen van deze omvorming zonder de klei in dit proces aan het woord te laten. Kortom, onze creativiteit en individualiteit kent geen grenzen als het gaat om te scheppen en te herscheppen, om vorm te geven aan onze ideeën. Maar is er in dit proces altijd sprake van een echte relatie met de natuur, met het materiaal? Vragen we ons soms af wat de voorwaarden zijn om deze ten volle tot zijn recht te laten komen en doen we ook de nodige stappen om deze effectief te bevorderen? Hebben we een open oog en oor voor 'het andere' of horen of zien we enkel onszelf? Erkennen we de natuur en de aarde voldoende in ons zelf om niet alleen met onze intelligentie maar ook met de wijsheid en intuïtie te handelen of niet?

Zowel in de natuurbeleving als in het beheer ervan kan er echter sprake zijn van dit ontvankelijk respect, zonder dat we telkens rationeel een sluier werpen over de dingen, om ze trachten te (be)-grijpen, te perfectioneren en te willen beheersen. De dingen soms op zijn beloop laten, ze niet altijd willen controleren, durven los te laten is soms een veel moeilijkere weg. Het juiste midden vinden tussen behoud en tussenkomst vraagt een openheid die het menselijk ingrijpen overstijgt.

Geert van der Borcht